

Кіровоградці потонули у вирі цигансько-українських пристрастей (ВІДГУК)

<http://persha.kr.ua/kirovogradci-potonuli-u-viri-cigansko-ukra%D1%97nskix-pristrastej-vidguk/>

25 червня кропивчани офіційно закрили театральний сезон прем'єрним мюзиклом «Циганка Аза» у постановці головного режисера театру Євгена Курмана.

Презентований мюзикл «Циганка Аза» – неоднозначна постановка. За рівнем емоцій і пристрастей вона, однозначно, перевершує усі вистави в репертуарі театру Кропивницького. За глибиною ідеї та експериментаторством, звісно, поступається демонічно-олігархічному «Хазяїну», але все ж стоїть неподалік від нього. Щось є в «Циганці Азі» глибоке й таємниче, попри всю її мелодраматичність і доступність.

Сюжет достатньо відомий. Драма «Циганка Аза» Михайла Старицького неодноразово ставилася на сценах українських театрів, а у 1987 році режисер Григорій Кохан зняв на студії ім. О. Довженка однойменний фільм. Тож сюжет ось уже багато років як незмінний: циган Василь та українська дівчина Галя закохалися. Від них відреклися їхні родини і громади. Зі щасливим життям у закоханих теж не склалося. Вона хоче домашнього затишку, він – волі та таборового життя. Драма у їхні стосунки додає циганка Аза – темпераментна красуня, закохана у Василя, почуття до якої ще живуть у Василевому серці.

Історія проста, але змусити глядачам повірити у все те дійство – зовсім непросто. Бо треба не просто грати, а жити на сцені. І тут кропивчани, без перебільшень, виклались на повну потужність, а режисер допоміг сконденсувати і не розгубити той емоційний потенціал, який криється у юних артистках (так, саме жіночі ролі цього разу були визначальні). І зараз поясню чому.

Дві дії – два світи – дві душі: українська і циганська. У першій дії – вагітна любляча Галя (Олена Урванцова), яка твердо знає, чого хоче від життя. Її щастя – типово українське: хатка, садок, купа діточок і працьовитий люблячий чоловік. У другій дії – пристрасна волелюбна Аза (Олеся Бушмакіна), для якої найвища цінність свобода, насолода від життя і відчуття. Сценічний час дівчат строго обмежений (вони не перетинаються між собою, не вияснюють стосунки – вони втілюють два світи – такі різні і водночас чимось схожі). І серед цього життєвого порядку двох світів затесався неприкаяний Василь (Олександр Ярошенко), який і сам не знає, чого хоче: чи то зберегти родину, чи то

повернутися в табір і кохатися під зорями. Ця душевна розхитаність, зрештою, і приводить до трагедії.

Так от, свої українсько-циганські світи юні артистки показали надзвичайно правдоподібно. Олена Урванцова (Галя) емоційно втілилася в образ і правдоподібно зіграла до безтями закохану українську дівчину. У той момент, коли батько штовхає Галю до ніг небажаного нареченого, у половині залу йокнуло серце, а у деяких – навіть виступили сльози на очах. І ще один аргумент на користь Урванцової – глядачам з перших рядів було видно як артистка плакала. Не на публіку, не голосно, не істерично, а якимось так, посправжньому увесь обряд сватання з очей Галі котилися сльози. Єдине, чого не врахувала Олена Урванцова, так це те, що на останніх днях вагітності жінки так хвацько не кидаються в ноги своїм чоловікам, навіть якщо дуже їх кохають.

Лесі Бушмакіній (Аза) вдалося передати циганську пристрасть і якусь таємничо-жіночу звабливість просто граючи плечима. І нехай подекуди її експресивні жести і вигуки були занадто академічними, глядач затамувавши подих слідкував за її рухами – бо вона промовляла до нього тілом і душею.

Цікаво зіграв свою роль і Володимир Бідаш (Апраш – барон племені). Наче й цікавого нічого не сказав, але його хотілося слухати, вбачаючи у ньому неабиякого авторитета, який носить у собі глибинну ромську мудрість. Чи то грим був настільки вдалим, чи сережка у вусі солідності додавала – невідомо...

Здивував і музично-пісенний супровід. Оркестр і композитор Євген Кулаков попрацювали на славу – щось трагічне, раніше невідоме для репертуару кропивчан, цього разу почулося у музиці.

Правда, не все ідеально було у «Циганці Азі». Глядачів з тонким слухом неприємно вразила наявність музики-мінус при виконанні музичних партій. Також злегка безглуздо виглядала роль дурня Опанаса і без'язикість залицяльника Галі... Такий комічний елемент дуже контрастував із загальною напруженістю вистави, хоча й час від часу веселив глядачів. А так, то й сказати більше немає що, адже зіграно «Циганку Азу» чудово. Хоча, як то кажуть, про смаки не сперечаються. А якщо і сперечаються, то це добре – значить у людини є смаки і естетичні вподобання

Тетяна Колісник, Перша електронна газета